

Július Belan

PŘIHRÁJ, CARLOSI!

ilustrovala Lea Točková

Július Belan

PŘIHRÁJ, CARLOSI!

ilustrovala Lea Točková

B R I O

Text © Július Belan 2016

Illustrations © Lea Točeková 2016

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2016

Czech edition © Nakladatelství Slovart,
Praha 2017

Translation © Radka Svobodová 2017

PAPÍROVÝ
KAMARÁD

15. ČERVENCE

PRVNÍ SETKÁNÍ SE ZÁPISNÍKEM

Jmenuji se Carlos Alvaréz. Je mi jedenáct let, mám hnědé kudrnaté vlasy, ve kterých pořád nosím červenou čelenku, a pravou tvář mi zdobí malé znamínko. Těmito větami jsem právě odstartoval psaní do svého zápisníku, protože slušnost velí se představit. A protože se tenhle zápisník stane součástí mého života, mým papírovým kamarádem, tak bylo potřeba to udělat. On mluvit a psát neumí, proto se mi představovat nemusel. Je to silný zápisník s vůní starého papíru a se zelenými tvrdými deskami. Na policice mi tiše ležel pod hromadou knížek a starých sešitů. Ani nevím proč, ale až když z letních prázdnin uběhly dva týdny, napadlo mě, že by nebylo od věci zápisník využít. Dostal jsem ho od naší třídní učitelky na konci školního roku, když jsem jí pomohl uklidit školní sklad. Tenhle úkol jsem vyfasoval za trest, protože jsem se jako jediný odmítl při hodině hudební výchovy postavit před tabuli a zazpívat písničku! A přitom jsem chtěl třídu jen uchránit od trvalého poškození sluchu a sobě ušetřit ostudu na celý život. Ale co. Sklad jsem poslušně uklidil. Nevěřili byste, kolik tam bylo prachu a haraburdí. Myslím, že sem školník shromažďoval všechen borčus, místo aby ho dával do kontejneru. Nemůžu se zbavit pocitu, že jsem byl první od založení školy, kdo se do uklízení vůbec pustil.

Vlastně mi můžou být vděční, že jsem odmítl zpívat... Ještě jsem jim za to i vysmejčil sklad! Paní učitelka mi

řekla, že od září si můžu do zápisníku psát matiku.
To nikdy! Takovými blbinami ho určitě nezaplním!
Přesně vím, co si do něj budu odedneška psát! Zaznamenám všechny svoje fotbalové zážitky! Bydlím v nejhudší části uruguayské vesničky Cabo Polonio, která by snad ani nebyla na mapě, kdyby ji neomýval Atlantský oceán. Přes prázdniny či po škole, vždycky když se najde volná chvilka nebo když si uděláme domácí úkoly nebo si je ani neuděláme a spolehneme se na šprtky z naší třídy, tak se všichni kluci sejdem na pláži a potom mastíme fotbal

ŠÉF ALONSO
↓

až do večera! Je to paráda! Škoda že mě dřív nenapadlo zapisovat si do zápisníku fotbalové zápasy, kterých jsem se účastnil. Ale nevádí, naše zápasy zdaleka nekončí. Kolozubý Alonso má míč, takže je hlavním šéfem pláže a může si vybírat, koho chce do týmu. Patří k těm vyvoleným, kteří mají na sobě i fotbalový dres! Takových je v naší vesnici fakt málo. Alonso nosí Beckhamův anglický reprezentační dres a tři další kluci mají dres Ronaldinha, Luise Suáreze a Messiho z Barcelony. Ti se ale mají! Mít na sobě takový dres! My nevyvolení se musíme spokojit s obnošenými tričky nebo hrajeme bez trička. Ale vlastně je úplně fuk, že žádný dres nevlastním, i tak si připadám jako největší fotbalová hvězda. Je to super pocit!

Z narovnaných petek si uděláme branky, rozdělíme se do dvou týmů a hrajeme, dokud můžeme. Potom se jdeme rozdivočení a špinaví od písku vykoupat do oceánu. Vždycky si vymýšlíme, že hrajeme důležité turnaje, a dáváme jim i názvy. Odměnou pro vítěze bývá to, že poražené mužstvo zaplatí všem zmrzku nebo ledový pomerančový džus. Hrajeme například o Titul pobřežních králů, Mistrovství chudých chlapců, Zápas všech zápasů, případně se koná turnaj o Fotbalovo-zmrzlinový pohár. Nejlepší jsou ty zápasy, když na pláži sedí naše spolužačky nebo holky z vesnice. To potom naše výkony raketově stoupají. Dobře se nám taky hraje, když do našich končin sem tam zavítá skupinka turistů, kteří nemají rádi přeplněné pláže s rozmazlenými plačícími dětmi, s dospěláky, co si opalují víc, než je potřeba, nebo s tetkami, které

v šatech a pod slunečníkem sledují všechny kolem, případně s chlapy, kterým břicha tlačí plavky nebezpečně nízko. A ještě se někdy objeví jedna mimořádk – jsou to turisté, případně celé rodiny, co si v pohodě rozloží na pláži namazané krajíce, termosky, chipsy a vlastně celý obsah chladniček a špajzek, který si přibalili do kufrů.

Při hraní fotbalu nám nevadí ani písek, který bývá někdy tak horký, že by se na něm dala dělat volská oka. Naše bosá chodidla si už zvykla, a po pravdě řečeno, v zápalu hry si to ani neuvědomujeme. Šumění vln je pro nás jako povzbuzování fanoušků, kteří nás ženou vpřed. Nejednou se zápas přeruší nebo dojde k malé roztržce, ať už kvůli faulu, ofsajdu, ve kterém nikdy nikdo nestál, nebo ruce, kterou jasně vidělo jedno mužstvo, zatímco to druhé nevidělo nic kromě gólu, co po ní padl. Po vyhraných, ale i prohraných zápasech se vracím domů, do skromného příbytku poblíž pláže, a v duchu si přehrávám svoje nejlepší momenty zápasu. Hlavně ty gólové. V malém domečku žiju s mamkou, tatškou a tříletým bráškou Marcosem. Malý Marcos je bohužel dost nemocný, i když to na první pohled není vidět. Potřeboval by drahé léky, ale nemáme na ně, tak se mu snažíme pomáhat, jak se jen dá, časem to však stačit nebude. Což mě fakt štve, protože jde o život. Maminka se proto logicky nejvíc stará o bratříčka a potom o mě a tátu. Vaří, uklízí a dělá všechno možné. Tatka se o nás zase stará tak, že vydělává, i když ne moc. Tady se ani moc vydělat nedá.

Celé dny sedí na břehu a chytá ryby. Přesněji – ryby chytí jen jednou za čas a potom je běží prodat na trh. Sní o tom, že jednou uloví zlatou rybkou a budeme se mít dobře. Nebudeme víc živořit v chudobě ani se tlačit v malířských skromných pokojích nebo nosit staré oblečení. On sní o zlaté rybce, já zase o Zlatém míči. Fotbal je pro

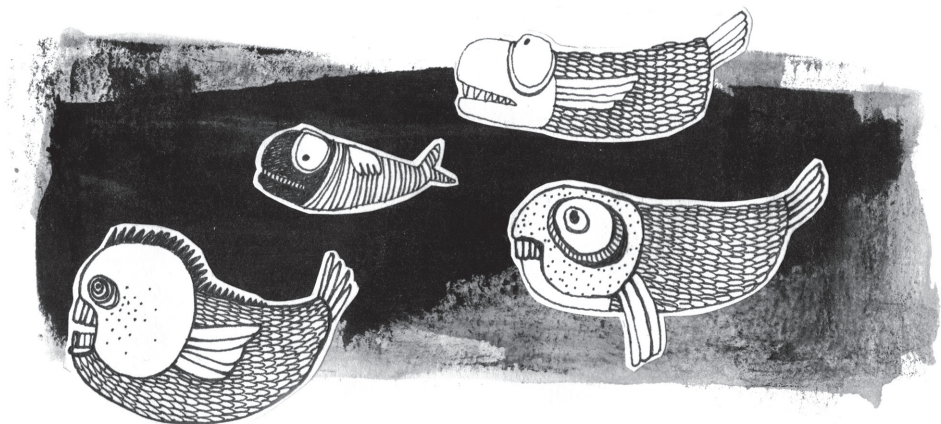
mě všechno. Je to jiný svět, útěk od smutné reality, je to sen, vášně, smích i pláč. Zlatý míč je pro chudého kluka, jako jsem já, opravdu jen sen. Ale jak se říká, dokud máme sny, tak žije i naděje. Abych nezapomněl, vedle školy si přivydělávám v nedalekém podniku U Jednookého žraloka. Majitelem je Frédo, který je stejně vysoký jako široký. Je to taková koule, která neustále remcá a popohání vás do práce, i když makáte na dvě stě procent. A přitom on sám nic nedělá, jen stojí za barem, čučí na telku a utírá si červenou zástěrou pot z plešaté hlavy, kterou pokrývají jen tři černé vlasy sčesané do ofiny. Kdybych měl shrnout všechno, co dělám, do jedné věty, tak chodím do školy, hraju fotbal, píšu si domácí úkoly, přivydělávám si u Fréda a ještě se dívám na telku.

Protože jsme chudí, máme jen takovou malinkou telku. Navíc hodně starou. Chytáme na ní pouze čtyři stanice, a to jen když nefouká vítr nebo nedej bože nezačne pršet. Já s tatkou sledujeme sportovní kanál, kde vysílají převážně jen fotbal, malý Marcos se dívá na pohádky, mamka má ráda telenovely a čtvrtá stanice vysílá politiku, na to se nekouká nikdo. Škoda že místo ní nechytáme ještě jeden fotbalový kanál. Nejhorší je, když nastane kritická situace. Když se ve stejnou hodinu a minutu sejdou ve stejném televizoru, ve stejném obýváku a ve stejné rodině dva nesmírně důležité programy. A to zápas roku mezi fotbalovými giganty a klíčový 1236. díl telenovely, kde se má Izaura dozvědět velké tajemství. Tehdy u nás nastane hotová vzpoura. Mamka se ohání tím, že zápas roku bývá minimálně dvakrát za týden, a my s tátou se zase bráníme, že když neuvidí díl číslo 1236, o nic nepříjde, protože Izaura bude určitě rozebírat prozrazené tajemství dalších tisíc dílů, a tak se mamka jistě snadno dostane do děje.

Nakonec se vždycky nějak dohodneme. Naše mírová dohoda by měla fungovat následovně: Když telenovelu přeruší reklama, tak si s otcem přepneme na fotbal. A při dalším zápase a telenovele si to vyměníme. No jako naschvál, pokaždé když běží reklama, tak je buď poločasová přestávka, přerušení hry kvůli zranění, případně chyba spojení mezi přenosovým vozem a televizí. Proto se občas o dálkový ovladač handrkujeme a vypadá to všelijak. Nakonec si stejně každý přijde na své, i když v útržcích, ale přece. Kdybych žil v říši snů, tak bych se stal slavným

a špičkovým fotbalistou. Potom bych z výplaty koupil do nového domu víc televizorů a nemuseli bychom se dohadovat, kdo se na co bude dívat. Komedie a jiné filmy i pohádky bychom sledovali celá rodina dohromady.

Dnes mě z mého prvního psaní do zápisníku vyrušila vůně bramborové kaše. Večeříme vždycky všichni společně a povídáme si u toho. Tentokrát jsme museli s jídlem chvíli počkat, protože tatka ne a ne přijít z lovu ryb. Nakonec přišel, ale netvářil se moc nadšeně. Ne kvůli bramborové kaši, ale proto, že už dva dny nechytil nic, co by stálo za řeč. Udice hodil do kouta, umyl si ruce, převlékl se a přisedl si k nám. Zatímco malý Marcos měl už kaši všude jinde, jen ne v žaludku, my jsme teprve začali jíst. Povídali jsme si o vylomeninách, které Marcos vyváděl, o mamčiných starostech a že ji přišla navštívit kamarádka Rosália. Tátu jsme povzbuzovali, aby

nebyl smutný – určitě na něj nějaké velké ryby v oceánu čekají a vždyť já taky něco vydělám. I zítra jdu makat. Moc se netěším, ale rodině je třeba pomoci.

Otec byl stále zachmuřený, tak jsem mu vyprávěl o dnešním zápase, který jsme hráli s kluky na pláži. Vyhráli jsme 13 : 7 a já jsem dal dva góly. Mívám i lepší dny, ale tatku vždy potěší, když skóruju. Náš zápas o Mistra celého vesmíru dopadl na výbornou. Víc než góly mě hrály na duši tři parádní přihrávky, které jsem adresoval Josému – a ten ukázkově zakončil. Konečně se tatkově začala zlepšovat nálada a pomalu zapomínal na neúspěšný den strávený na staré rybářské stoličce s ještě starší udicí v rukou. Fotbal ho vždycky rozveselí. Ponořené do fotbalu nás mamka nechala samotné, šla uložit Marcose do postele a umýt nádobí. My dva jsme zůstali sedět za léty oprýskaným jídelním stolem a u zažloutlé lampy jsme si povídali o nejkrásnější míčové hře na světě. Tatínek mi velmi rád vypráví zážitky ze svého mládí, kdy hrával fotbal jako poloprofesionál v malém městečku, kde vyrůstal. Byl obráncem a prý moc dobrým. Jeho kariéru přerušilo až vážné zranění kolene. Od té doby může fotbal sledovat jen jako fanoušek. Dnes se rozhodl, že mi ukáže svůj poklad.

Zvedl se ze židle a zmizel v ložnici. Mohl jsem jen hádat, s čím se ke mně vrátí. Za minutku se vysmátý od ucha k uchu, připomínající rozjařené dítě objímající plyšového medvídka, ke mně znovu posadil a zhluboka se nadechl.

Na stole, kde ještě před chvílí byly talíře s bramborovou kaší a sklenice vody, teď leželo jakési staré album v odřených kožených deskách. Tohle je ono, zněla otcova slova a široký úsměv ho neopouštěl. Napadlo mě, že tam budou nějaké moje fotky v trapných pózách, za které bych se teď před třídou a holkou, kterou ještě nemám, styděl, a už jsem vymýšlel plán, jak je potají spálím nebo nechám záhadně zmizet z povrchu zemského. Ale tatka mě vyvedl z omylu. V tom koženém albu uchovával od svého mládí všechno, co se týkalo fotbalu. V duchu jsem si oddechl. Album obsahovalo množství černobílých výstřižků z novin, které už za ty roky stihly vyblednout, ale s přibývajícími stranami se objevovaly i barevné obrázky. Našly se tu taky tatkovy fotky z doby, kdy hrával fotbal, stejně jako rukou psané výsledky zápasů jeho týmu a všech mistrovství a lig, které měl tehdy možnost sledovat, ať už v telce, nebo prostřednictvím novin.

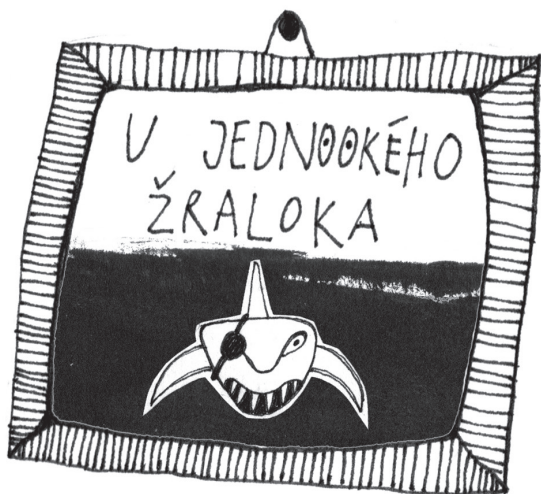
Bylo to opravdu zajímavé a ke každé památce mi povprávěl nějakou příhodu. Kdybychom si toto vzácné album chtěli prohlédnout podrobně celé, strávili bychom tím asi stejně dlouhou dobu, jakou tatínkovi zabralo jeho zaplnění. Proto mi ho dnes ukázal jen tak zběžně. Fascinovalo mě. Hlavně tátovy fotky a obrázky z novin. Nejkrásnější byly ty, kde týmy zvedaly trofeje. Byly to obrázky z dob dávno minulých. Z časů, kdy fotbalisti měli na hrudi, v podpaží a na stehnech víc porostu než na hlavách. Z časů, kdy se začaly rodit velké fotbalové legendy. Kdoví, možná i já udělám ze svého zápisníku něco podobného

a po letech budu ukazovat svému synovi sbírku výstřížků a zápisky z plážových zápasů v naší chudé vesničce.

16. ČERVENCE NA BRIGÁDĚ

Dnes ráno jsem se probouzel s vědomím, že tenhle den si fotbal ne zahraju. V deset dopoledne nastupuju na brigádu k Jednookému žralokovi a skončím až večer. Hrozně nerad tam chodím a jediné, co mě v tom podniku drží, je těch pár mincí, co mi lakomý Frédo dá na konci dne. Za ně potom mamka může nakoupit aspoň základní potraviny. Než jsem do sebe hodil rohlík s máslem a oblékl si staré tričko, kratošy, na hlavu dal červenou čelenku a obul si okopané plátěny, tatka už zmizel rybařit. Malý Marcos se díval na pohádku a mamka mi popřála krásný den. Kéž by měla pravdu, ale v podniku, kde šéfuje Frédo, jsem ještě krásný den fakt nezažil. Naštěstí večer mají dávat zápas finále Superpoháru, a protože je u Jednookého žraloka plátno, tak se bude sledovat ve velkém. Sejdou se tu chlapi skoro z celé vesničky. Nebýt takovéhle mimořádky, tak je u Jednookého žraloka prázdná. Frédo má víc myši ve sklepě, než k němu za týden přijde zákazníci.

Před vstupem do ošuntělého podniku jsem se zadíval na houpací síť zavěšenou na verandě, která se však nehoupala, protože bylo neuvěřitelné teplo a vánek si užíval na úplně opačném konci světa. Smutně jsem si pomyslel,

jak by bylo fajn lehnout si do ní, přikrýt si obličej nějakým kloboukem a odpočívat. Se svěšenými rameny jsem otevřel dveře s nápisem: Otevřeno! A pod tím: Podáváme nejlepší jídla a nápoje! Uvnitř bylo prázdné jako v sobotu ráno ve škole, jenom Frédo se opíral o pult a kostkovanou utěrkou si z čela utíral pot. Na můj pozdrav se ozvalo jen jakési zavrčení, a tak jsem si nebyl jistý, jestli mi vůbec odpověděl, nebo se jen ozval starý skomírající mrazicí box. Dnes bylo opravdu nesmírné horko. Báł jsem se, že ani na finále večer nikdo nepřijde. Všechno tomu nasvědčovalo. Během dne jsem utíral stoly a nejméně třikrát jsem zametal podlahu, i když sem nikdo nezavítal. Tak si to vyžadoval zpocený Frédo, protože – jak mi říkal – nebudu tu jen tak vyseďávat, když mě platí.

Až pozdě odpoledne se zastavili dva štamgasti. Bezzubý bývalý plavčík, který prý kdysi na svoji svalnatou postavu a neodolatelný úsměv sbalil každou kočku na pláži, ale dnes by mohl sbalit akorát tak oblečení do kufru. Jeho parťákovi zuby zatím nechyběly, ale zato byl jen kost a kůže. Na pravém předloktí měl vytetovanou velkou kotvu. V mládí pracoval jako námořník a teď, na stará kolena, se tu u sklenice oroseného piva věčně vytahoval svými víc neuvěřitelnými než pravdivými historkami. Ne že by nebyly zajímavé, ale už jsem je slyšel snad tisíckrát a určitě ne naposled. Nejvíc mě bavila ta, jak ho napadl žralok a on ho vlastníma rukama přemohl, profackoval, a vyděšený žralok mu dokonce zuby otevřel konzervu se sardinkami, na kterých si námořník následně pochutnal.

Dnes byly v nabídce chilli fazole a smažená chobotnice s kukuřičnou omáčkou, dvě nejlepší jídla, jaká se v kuchyni u Jednookého žraloka vařila. Ne náhodou se měla podávat právě v tento den, blížilo se přece finále Superpoháru. Frédo nepatřil k šéfům, co by vám řekli: „Vezmi si talíř fazolí a najež se.“ Musel bych si ho zaplatit, a jelikož jsem chtěl všechny peníze odevzdat mamce, zůstal jsem o hladu. Beztrestně jsem si mohl dát leda tak sklenici vody. Víc než talíř horkých chilli fazolí by mi dnes přišel vhod pomerančový nanuk, který se chladil ve vrčícím boxu. Musel jsem však odolat. Pořád bylo nesnesitelné vedro a tlustý majitel u barového pultu proklínal starý ventilátor, který připomínal spíš

rozbitou vrtuli na helikoptéře než věc rozhánějící horký vzduch. Aby toho nebylo málo, podnikem se začal šířit pach cibule a já jsem pevně doufal, že se táhne zpoza dveří kuchyně, a ne zpod Frédovy košile. Konečně se kolem páté odpoledne začali do podniku trousit lidé. Aspoň mi rychleji uteče čas.

Ani jsem se nenadál a už jsem roznášel na tácu piva, kolu, talíře smažených chobotnic, chilli fazole a hrníčky káv slabých jako čtyřikrát vyluhovaný sáček čaje. Pořádně jsem se zadýchal a nohama jsem kmital snad rychleji než při zápase. Kluci určitě mastí fotbal beze mě, zatímco já lítám z kuchyně k hostům a od hostů do kuchyně. Nejradši bych si vyzul plátěnky, rozběhl se na pláž a kopal do míče. Kuchař, který vypadal, jako by při vaření spal, mi nijak nepomáhal. Kmital jsem mezi stoly a chlácholil remcající hladové hosty. Samozřejmě jsem si slíznul já, že jídlo dlouho trvá, a kuchař zůstal čistý. Proč? Protože je to Frédův bratr. Ale co. S počtem přibývajících hostů sílila vřava, cinkot sklenic a příborů a já jsem neměl čas trápit se tím, že mi majitel zase jednou vynadal. Musel jsem stíhat i odbíhat k nádobí a pečlivě ho umývat. Byla to pořádná fuška. Doufal jsem ale, že budu mít aspoň jedno oko a ucho volné a užiju si napínavý zápas.

Večer jeden z hostů vzal do rukou dálkový ovladač a nastavil hlasitost tak, aby všichni pořádně slyšeli. Děkuji, potichu jsem poděkoval víceméně pro sebe, zavřený v malé místnosti u rezavého dřezu, obklopený

horami špinavého nádobí. Komentátor četl sestavy obou družstev, která se dnes měla utkat o krásnou trofej. V tomto prestižním zápase se střetl Real Madrid, nastoupený v bílých dresech, proti Manchesteru United, jehož hráči vyběhli na trávník v tradičních červených dresech. Kapitáni si podali ruce, vyměnili si týmové znaky a hlavní rozhodčí jim hodil minci. Real Madrid vyhrál a vybral si, že začne na pravé straně. Od dřezu jsem se dostal, když probíhala dvacátá minuta zápasu. Všechno jsem stihl umýt, protože po úvodním hvizdu zůstali všichni v podniku zhyponizováni zápasem, nikdo nechtěl jíst a v ruce drželi stále stejné pivo. I když unavený, byl jsem rád, že se můžu při utírání stolů podívat na zápas. Všechny hráče jsem znal. Každý jejich pohyb, přihrávka, klička i kombinace se mi vrývaly do paměti.

Je to nepopsatelný pocit, když sledujete tyhle hvězdy. Skoro máte chuť vstoupit skrz televizní obrazovku do hry, vybrat si tým a zapojit se do zápasu. Utíral jsem stoly a nohama jsem podvědomě dělal náznaky fintiček, až jsem zakopl o židli a málem spadl. Ale i kdybych se rozplácl na zemi, nikdo by si toho nevšiml, protože Ronaldo dal právě krásný gól z přímého kopu! Góóól! Vykřikl jsem spolu s polovinou podniku. Ronalda mám rád, jako všechny kvalitní fotbalisty. Oblíbené mužstvo ale nemám, a proto vždy držím palce, ať vyhraje ten, kdo si to zaslouží, a zápasy si vychutnávám nestranně. Takže bych zakřičel gól, i kdyby skóroval Rooney.

První poločas byl celkem fajn, i když do prostoru obou branek letěly jen čtyři střely a jen jedna skončila v síti. Během zápasu, stejně jako o přestávce, si chlapi u piva – v poločase si přece jen to první dopili a chtěli další – dokazovali svoji fotbalovou genialitu. Jenže jen řečmi. Každý z nich věděl, jak měl kdo komu lépe přihrát, že rozhodčí se díval na fanynku Realu, a ne na faulujícího záložníka, že obránci se mají pohybovat po stranách a zdvojovat hráče, a ne stát jako stromy v lese, a že kdyby byli oni trenéry, tak by se hrálo jinak a podobně. Nejsměšnější bylo, když se postavili a předváděli, jak by měla hra vypadat. Až jsem měl chuť jim říct, že je s kámoši rádi uvidíme u nás na pláži a zjistí se, jací jsou frajeři. Věděl jsem, že kdyby k tomu došlo, tak do míče ani nekopnou.

Proto jsem se jen pousmál a do začátku druhého poločasu jsem zvládl umýt všechny sklenice a vzít do ruky koště. Zametal jsem podlahu v rytmu fotbalistů pohybujících se s míčem na plátně a všiml jsem si, že i Frédo si utírá krůpěje potu ve směru manchesterských přihrávek. V druhém dějství se fotbalové divadlo výrazně zlepšilo, protože brankář United vykopl míč do výšky skoro přes celé hřiště. Zatímco míč letěl, Rooney se šikovně vepchal mezi dva obránce „bílého baletu“ a v tu chvíli mu míč dopadl na kopačku. Unikl bezradným obráncům a řítil se sám na brankáře. Položil si ho na zem a potom bez problémů zakončil. V podniku zaburácely obrovské ovace. Bylo vyrovnáno na 1 : 1. Hrálo se z jedné strany na druhou. Frédo mě až musel napomenout, ať pořádně zametám

a nezírám na plátno. S brbláním jsem ho poslechl, ale vždy, když mě přestal sledovat, nechal jsem se opět unášet zápasem.

Blížila se devadesátá minuta, když se do šance rítíl útočník Realu, ale byl v pokutovém území stažený za dres! Následovalo hromování jak na hřišti, tak i mezi zdejšími chlapy. Myslím, že to měla být penalta. Rozhodčí měl stejný názor. Kdo jiný než Cristiano Ronaldo dostal příležitost postavit si míč na bílý bod. Proměnil! Real se dostal do vedení už v probíhajícím nastaveném čase! Ve zbývajících dvou minutách se Manchester snažil vydolovat maximum, obíhal branku svého soupeře, ale do závěrečného dvojhvězdu rozhodčího neudělal s výsledkem nic. Bylo rozhodnuto! Ti, co nefandili Realu, začali nadávat, mávat rukama a tradičně se vytahovat, jak by to oni lépe uhráli. Ani se jim už nechtělo sledovat odevzdávání medailí a poháru. Já jsem se na to ale podíval. To by byla paráda, jít si tak pro zlatou medaili!

Nakonec jsem měl celkem fajn večer. Po fotbale se začali zákazníci vytrácet domů a já jsem už jen umýval stoly. Konečně přišla závěrečná a Frédo mi s velkým sebezapřením pouštěl do dlaně těch pár mincí, které jsem si vydělal. Poděkoval jsem mu, i když o to nestál. Teď budu mít dva dni volno. Odešel jsem do tmy a plný nadšení z vydělaných peněz i parádního zápasu jsem si doslova poskakoval domů. Opakoval jsem si komentátorovy repliky a u toho jsem si vymýšlel vlastní komentáře: Carlos

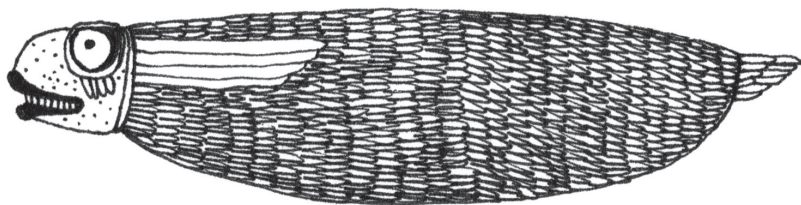
Alvaréz dostal skvělou přihrávku do šestnáctky! Vtom jsem uviděl na zemi zmačkanou plechovku od citronové limonády, kopl jsem si ji před sebe a utíkal jsem s ní několik metrů: Carlos Alvaréz prošel přes obránce a udělal krásnou fintu! Pár metrů před sebou jsem uviděl široký plastový kontejner. Postoupil jsem tři kroky s plechovkou na pravače a náležitě jsem to komentoval: Utíká přímo k brankáři a... Kopl jsem do plechovky: ... střílí góóól! Zařval jsem, jako by šlo doopravdy o titul. Možná jsem i vzbudil lidi v okolních domcích. Plechovka se odrazila od kontejneru a dopadla na zem. Potom jsem ji hodil mezi ostatní odpadky a zdvihl ruce nad hlavu, jako že držím trofej. Šťastný jako blecha jsem došel domů. Mince jsem vysypal mamce do misky. Všichni už spali, a tak jsem si vzal placku, sklenici vody, umyl se a šel si lehnout.

17. ČERVENCE

ZÁPAS O TITUL POBŘEŽNÍCH KRÁLŮ

Moje dobrá nálada z večera se ráno zdvojnásobila. Proč? Kromě toho, že si můžu konečně zahrát na pláži fotbal, tak jsem se u snídane dozvěděl radostnou zprávu! Včera se tatkoví podařilo chytit obrovskou rybu a na trhu ji výhodně prodal. Všichni jsme díky tomu byli dobře nalaďení a veselejší. Mamka si prozpěvovala u vaření, tatka opravoval naše stoleté rádio a spokojeně si přitom pískal a Marcos se taky chichotal u hry s plyšovým medvídkem v rozdrbaných zelených kalhotách, který kdysi býval můj

a chybělo mu jedno ouško. Říkal jsem mu méďa bitkař, protože když jsem si s ním hrával já, tak se stále pral s ostatními hračkami – s těmi třemi, které jsem měl.

Do plastové lahve jsem si udělal jahodovou šťávu, oznámil rodičům, že jdu ven za kluky, a vypařil jsem se. Dnes jsme hráli o jeden z nejváženějších titulů. O Titul pobřežních králů. Už pětkrát po sobě ho získal tým kolozubého Alonsa a já jsem nikdy nebyl mezi nimi. Zatím si mě nikdy do mužstva nevybral. Ani dnes to navzdory mým nadějím nebylo jinak. To nic, díky svojí neuvěřitelně dobré náladě jsem si troufal porazit kdekoho, nejen Alonsův tým. Hráli jsme pět proti pěti. Já v útoku s Danielem, v obraně Diégo se svým starším bratrem Oscarem a do branky se jako vždy postavil Arturo. Výkop měl Alonsův tým. Začali jsme.

Každý se rozběhl za jedním protihráčem s cílem získat míč. Bratři Diégo a Oscar si však nechávali i zadní vrátka, aby se soupeř neocitl sám proti brankáři. Byl to super